

TURAI LAURA

Dallamos sötétben

*Veszteségeid csillagokon csüngnek
 így világít át az éjszaka
 a romok hús alagsorába
 kígyó nyelve kísér, sors sava
 így marja le csúszós csontjaidról
 a megtestesült jövőt a végtelen
 s dallamos sötét sikátorában
 rád talál gyöngy és félelem.*

Démonok megint

*Linóleumra tapadó árnyak
 hajítják fátylukat
 szürkellő percek vákuum-porába
 s arcomra kúsznak
 a naphegektől vibráló
 sanda alkonyatban.*

*Mi alkonyat, lehetne mellünkre tűző reggel
 vagy citromfák termésén ringatózó déli éden
 hogy harapjon belé belzebug!*

*de értem...
 vannak a sanda árnyak*

Rapszódia ősszel, lágyan

*mondj le az aranyszín levélről
 az öledbe hulló alkonyatban*

*nincs szebb az őszi vágynál
 lány himnuszokban lengedez az űr*

bolondul szerető uszálya, szellő –

*hol vagy? te, hol? ki örökké röppensz?
 kiejthetetlen öröm-rögökben*

ütve a kristály-éberségen át

*ne tűnj el fehérlő tündérköpenyben
 ahol a test, szem, minden, mi rebben...*

jöjj tovább, jöjj még csöndesebben!

alászállni a végtelenben